

Optræden og i Bedømmelsen af hans Person bestandig heftede sig ved den Slags, ganske vist komiske Smaaskrøbeligheder, der saa hyppigt følger Aandens kronede Storheder og ligesom smaa, bjældeklingende Narre-Pager bærer Slæbet paa det kongelige Purpur.

Per, der havde ladet sig skuffe af Hr. Israels uanseelige Ydre og iøvrigt hellerikke besad Forudsætninger til Forstaaelse af hans Værd, havde altid behandlet ham med stor Overlegenhed. Ikke destomindre havde den lille Mand vist ham megen Interesse. Han havde altid været en opmærksom Tilhører ved hans foredragsagtige Udviklinger af sine Fremtidsideer; — og heller ikke nu hengik der lang Tid efter Pers Ankomst, før han paa sin frygtsomme Maade nærmede sig ham og indledte en Samtale med ham om hans Studier.

Jakobe havde endnu ikke ladet sig se. Med sin sædvanlige Hensynsløshed overfor Husets Venner var hun bleven oppe paa sit Værelse endog uden at sende nogen Undskyldning for sin Udeblivelse. Først da de fleste af Gæsterne var gaaet, viste hun sig nede i Havesalen.

Hun havde holdt sig borte fra Selskabet for at undgaa frittende Blikke og nærgaaende Spørgsmaal. Hun vidste, at alle disse Mennesker hver Dag ventede den højtidelige Forkyndelse af hendes Forlovelse med Eybert. Men der var i dette